DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

WARSZAWA, 11 lutego 1950 **Nr 2** Poz. 14-23

TREŚĆ:

14

OKÓLNIK

z dnia 7 stycznia 1950 r.

w sprawie kontroli należytego udokumentowania zakupu benzyny do pojazdów mechanicznych. Nr D. XI. 7005/1/49.

Przy sposobności kontroli ksiąg handlowych uproszczonych i podatkowych podatników posiłkujących się przy wykonywaniu prywatno-prawnych, zawodowych i odpłatnych świadczeń rzeczy lub usług pojazdami mechanicznymi, Ministerstwo Skarbu poleca m. in. sprawdzać ilość przebytych kilometrów przez każdy pojazd mechaniczny, udokumentowanie zakupu benzyny oraz czy zużycie benzyny odpowiada normom ustalonym przez Ministerstwo Komunikacji.

Przy ustalaniu kilometraża przede wszystkim należy opierać się na wskaźniku licznika. W związku z tym Ministerstwo Skarbu poleca by władze podatkowe żądały od właścicieli pojazdów mechanicznych podawania w deklaracjach miesięcznych oraz w zeznaniach rocznych stanu licznika na początku i na końcu okresu obrachunkowego, również i ilości przebytych kilometrów. W przypadkach braku licznika w pojazdach mechanicznych, właściciel pojazdu powinien podawać ilość przebytych kilometrów, przez wykazanie ilości kursów, danych o przebytej trasie lub ilości godzin pracy silnika. Nadmienia się, że ścisłe dane o ilości przebytych kilometrów, można uzyskać tylko na podstawie wskazań licznika, inne obliczenia będą przypuszczalne z możliwością omyłek, niemniej należy dołożyć starań, aby ustalić stan faktyczny, np. przez porównanie do odpowiedniego pojazdu posiadającego licznik i pracującego w podobnych warunkach. Mając dane o ilości przebytych kilometrów (nawet w przybliżeniu) przez pojazd mechaniczny, można sprawdzić czy zużycie benzyny odpowiada normom ustalonym przez Ministerstwo Komunikacji.

Zakup benzyny powinien być udokumentowany rachunkami Centrali Produktów Naftowych, przy czym każdy rachunek powinien być opatrzony pieczątką tej Centrali i powinna w nim być uwidoczniona m. in. ilość sprzedanej benzyny, zapłacona za nią kwota, data dokonania sprzedaży oraz numer rejestracyjny pojazdu mechanicznego.

Normy zużycia materiałów ustalone zostały zarządzeniem Ministra Komunikacji i ogłoszone w Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 22, z 27 czerwca 1949 r., poz. 140. Normy te obowiązują w sektorze państwowym. Przy obliczeniu zużycia materiałów pędnych dla samochodów sektora prywatnego należy posiłkować się tymi normami. Dla samochodów nietypowych, nie wymienionych w „Normach zużycia materiałów pędnych" należy zużycie ustalać w myśl § 10, zarządzenia o którym mowa wyżej, a więc na podstawie przybliżonych norm zużycia paliwa według pojemności skokowej silnika. Przy ustalaniu norm zużycia materiałów pędnych dla samochodów prywatnych należy również posiłkować się tabelą dodatkowych norm zużycia materiałów pędnych, podaną w § 9, wymienionego zarządzenia. Niezależnie od norm dodatkowych, ze względu na duże zużycie techniczne samochodów nietypowych, można przyjąć przy obliczaniu zużycia materiałów pędnych zwiększenie zużycia o 30%. W odniesieniu natomiast do samochodów o dobrym stanie technicznym zużycia mogą ulec obniżeniu do 10%.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że tymczasowe normy zużycia materiałów pędnych dla pojazdów mechanicznych wydane przez Ministerstwo Komunikacji, podane do wiadomości władz podatkowych okólnikiem z 11 lutego 1948 r., (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 66), stały się nieaktualne z dniem wejścia w życie powołanego zarządzenia z 27 czerwca 1949 r.

W przypadku stwierdzenia (przy posiłkowaniu się normami), że podatnik zużył większą ilość benzyny aniżeli ilość, której zakup udowodniony został rachunkami Centrali Produktów Naftowych, a księgi nie wykazują innego zakupu benzyny, nasuwa się domniemanie, że zakup brakującej ilości benzyny nie został uwidoczniony w księgach i że benzyna ta nabyta została w handlu nielegalnym; jest przy tym rzeczą oczywistą, że w przypadku udokumentowania zakupu benzyny w całości lub w części dowodami nieodpowiadającymi przepisom art. 86 ust. 2 post. pod. księgi dotknięte są wadliwością. Władza podatkowa obowiązana jest rozważyć, czy w konkretnej sprawie nie należałoby zdyskwalifikować zaofiarowanych ksiąg jako dowodu w postępowaniu podatkowym na podstawie przepisu art. 89 ust. 2 post. pod., stwierdzenie bowiem, że ilość zużytej benzyny w danym okresie nie odpowiada ilości benzyny jaką w danym okresie przedsiębiorstwo rozporządzało, jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że księgi w konkretnym przypadku zawierają elementy działalności gospodarczej podatnika pozostające we wzajemnej sprzeczności.

Podając powyższe wskazówki do wiadomości Ministerstwo Skarbu podkreśla, że norm nie należy stosować automatycznie, zwłaszcza w tych przypadkach, gdy chodzi o samochody nietypowe lub o samochody, które nie posiadają liczników; przed wyciągnięciem wniosków z faktu, że ilość zakupionej benzyny nie odpowiada ilości benzyny faktycznie zużytej, należy zawsze dać podatnikowi możność złożenia wyjaśnień co do nasuwających się wątpliwości.

Porządek w przechowywaniu dowodów na zakup benzyny przez podatników prowadzących księgi podatkowe wymaga rachunkowego rejestrowania tych zakupów. Ministerstwo Skarbu w celu ułatwienia księgowania zakupów benzyny zezwala na zapisywanie tych zakupów w księdze podatkowej Nr 4 oraz ogranicza zapisy odnośnie zakupów do podawania: daty dokonania zakupu, numeru rachunku oraz sumy. W związku z tym Ministerstwo Skarbu zgadza się na zużytkowanie w tym celu dwóch kolumn rubryki 2 powyższej księgi, nad którymi należy zamieścić tytuł „Zakupy benzyny".

Należyte udokumentowanie zakupu benzyny oraz okoliczność, czy zużycie benzyny odpowiada normom ustalonym przez Ministerstwo Komunikacji, należy sprawdzać przy badaniu deklaracji miesięcznych i zeznań za okresy roczne również podatnikom eksploatującym dorożki samochodowe a zwolnionych od prowadzenia ksiąg podatkowych okólnikiem Ministerstwa Skarbu z 2 grudnia 1947 r. Nr D. V. 12971/1/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 57, poz. 401).

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu nadmienia, że utrzymuje nadal w mocy okólnik, o którym mowa wyżej, z tą zmianą, że począwszy od 1 stycznia 1950 r. ze zwolnienia od prowadzenia ksiąg podatkowych mogą korzystać tylko ci, którzy będą systematycznie przechowywali rachunki na zakup benzyny, t.zn. chronologicznie i z oznaczeniem numerem bieżącym każdego rachunku na zakup benzyny.

Benzyna sprzedawana poza stacjami C. P. N. pochodzi zwykle z przestępstwa (benzyna kradziona) dlatego też nabywanie jej poza stacjami C. P. N. stanowi w przeważającej części przypadków przestępstwo z art. 161 k.k. W związku z tym Ministerstwo Skarbu poleca władzom podatkowym I instancji o każdym ujawnionym przypadku nieposiadania przez właściciela pojazdu mechanicznego odpowiedniej ilości rachunków na benzynę C. P. N., powiadamiać niezwłocznie właściwy terytorialnie komisariat milicji obywatelskiej, a odpisy zawiadomienia przesyłać właściwej terenowo izbie skarbowej, Ministerstwo Skarbu dla celów wykonania niniejszego zarządzenia prześle władzom podatkowym w najbliższym czasie odpowiednią ilość egzemplarzy „Norm Zużycia Materiałów Pędnych".

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

15

OKÓLNIK

z dnia 14 stycznia 1950 r.

w sprawie ubezpieczenia mienia jednostek budżetu administracyjnego. Nr D. II. 1144/4/50.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykonania przez instytucje i przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu pismo okólne Nr 12 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 16 listopada 1949 r. Nr CE9D-II-06, oraz pismo Ministerstwa Skarbu z 9 sierpnia 1949 r. Nr D. IV. 4/49 w sprawie ubezpieczenia mienia nieruchomego i ruchomego, będącego w używaniu lub użytkowaniu jednostek budżetu administracyjnego.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

Zał. do okólnika z dnia 14 stycznia 1950 r.

PAŃSTWOWA KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT CEN, KOSZTÓW I ROZLICZEŃ
CE9D-II-06

Warszawa, dnia 16 listopada 1949 r.

PISMO OKÓLNE Nr 12

w sprawie ubezpieczenia mienia jednostek będących na budżecie administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z pismem okólnym Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1949 r., znak: D. IV. 4/49 w sprawie powyższej oraz zapytaniami poszczególnych resortów i władz centralnych — Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń podaje, w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, następujące wytyczne, którymi należy kierować się przy ubezpieczeniu **jednostek będących na budżecie administracyjnym Państwa:**

1. Obowiązkowi ubezpieczenia od ognia podlega mienie jednostek budżetu administracyjnego nieruchome i ruchome, będące w używaniu względnie użytkowaniu Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, jak również majątków rolnych administrowanych przez jednostki będące na powyższym budżecie. Wymienione jednostki mogą poza tym zawierać w miarę potrzeby indywidualne umowy w innych działach ubezpieczeń.

2. Wszystkie jednostki będące na budżecie administracyjnym Państwa z wyjątkiem wyszczególnionych w pkt 1 niniejszego pisma okólnego winny niezwłocznie wypowiedzieć w P. Z. U. W. zawarte ubezpieczenia na koniec bieżącego okresu ubezpieczenia bez zachowania, przewidzianego w ogólnych warunkach, terminu wypowiedzenia.

3. Składki zaległe i bieżące z tytułu zawartych umów ubezpieczeniowych należy uregulować. W wypadku braku na ten cel kwot w budżecie, należy zwrócić się do właściwej władzy nadrzędnej o przyznanie odpowiednich sum na pokrycie należności w P.Z.U.W.

4. Do ubezpieczeń zawartych przez jednostki wymienione w pkt 1 niniejszego pisma okólnego, należy stosować postanowienia umów ramowych z dnia 14. I. i 1. II. 1949 r. zawartych przez b. Min. Przem. i Handlu z P.Z.U.W. oraz przepisy normatywne w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych wydane przez b. Min. Przem. i Handlu i Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

Wicedyrektor Departamentu (—) J. Pomorski

Załącznik do pisma okólnego Nr 12 z dnia 16 listopada 1949 r. znak: CE9D-II-06

MINISTERSTWO SKARBU Warszawa, dnia 9 sierpnia 1949 r.
Nr D. IV. 4/49
Ubezpieczenia mienia Skarbu Państwa.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta R. P., Kancelarii Rady Państwa, Kancelarii Sejmu Ustawodawczego R. P., Biura Kontroli, Prezydium Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

W związku z napływającymi zapytaniami resortów w sprawie ubezpieczenia majątku państwowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Mienie Skarbu Państwa tak nieruchome jak i ruchome, pozostające w używaniu względnie użytkowaniu jednostek budżetu administracyjnego nie podlega ubezpieczeniu.

W konsekwencji zatem zasada ta obowiązywałaby w odniesieniu do ubezpieczenia magazynów i składów, inwentarza od ognia, kradzieży z włamaniem i rabunkiem, jak również ubezpieczenia przewożonej gotówki.

Zwraca się przy tym uwagę na postanowienia dekretu z 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) co do wysokości przechowywania gotówki oraz na obowiązujące przepisy, dotyczące sposobu przechowywania depozytów rzeczowych.

Do mienia nieruchomego i ruchomego Skarbu Państwa, znajdującego się za granicą — należałoby stosować zasadę ustaloną dla mienia państwowego, znajdującego się w kraju. Wyjątek stanowiłaby sprawa ubezpieczenia mienia, znajdującego się w krajach obcych, w których istnieje obowiązek (przymus) ubezpieczenia; w tym wypadku przy dowolności wyboru zakładu ubezpieczeniowego należy korzystać z usług P. Z. U. W., o ile przepisy obowiązujące w danym kraju uprawniałyby P. Z. U. W. do prowadzenia czynności ubezpieczeniowych.

Przechodząc do zagadnienia ubezpieczenia pojazdów mechanicznych w działach odpowiedzialności cywilnej oraz kierowców i osób korzystających z pojazdów służbowych od następstw nieszczęśliwych wypadków, jak również ubezpieczenia pojazdów mechanicznych w dziale „autocasco" (na wypadek zniszczenia, uszkodzenia, kradzieży, rabunku, pożaru), należałoby stosować zasadę ogólną przyjętą do mienia ruchomego Skarbu Państwa, a mianowicie — nieubezpieczenia.

Zasada powyższa miałaby również zastosowanie do pojazdów mechanicznych, obsługujących placówki zagraniczne, przemawia bowiem za tym okoliczność niestwierdzenia w okresie 1945—1948 r. zdarzeń losowych na terenach placówek. Nie obojętnym jest również moment, że w związku z przeprowadzeniem akcji ubezpieczeniowej zagranicą, nastąpiłoby zwiększenie zapotrzebowania na dewizy, co nie leżałoby w interesie polityki dewizowej Skarbu Państwa.

Minister Skarbu w/z (—) Trąmpczyński

16

OKÓLNIK

z dnia 16 stycznia 1950 r.

w sprawie uznania za koszty uzyskania przychodów opłat rejestracyjnych na rzecz izb przemysłowo-handlowych.

Nr D. XI. 209/3/50.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że opłaty ponoszone przez przedsiębiorstwa za rejestrację przeprowadzoną przez izby przemysłowo-handlowe w oparciu o przepisy art. 4 pkt 13 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 45, poz. 335) stanowią u podatników prowadzących księgi handlowe koszt uzyskania przychodów w rozumieniu art. 13 ust. 2 pkt 4 dekretu z 25 października 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414).

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

17

OKÓLNIK

z dnia 17 stycznia 1950 r.

w sprawie ścigania przestępstw, polegających na osłabieniu działania środka skażającego w denaturacie.

Nr D. II. 611/14/49.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 28 maja 1948 r. w sprawie Władysława Chlebowskiego ustalił, że dodawanie do spirytusu skażonego kawy w celu rozcieńczenia denaturatu jest osłabieniem działania środka skażającego, wobec czego w tak ustalonym stanie faktycznym są wszelkie znamiona występku z art. 70 § 1 pkt 2 p.k.s. z 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140 z 1947 r.).

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że również dodawanie do spirytusu skażonego goździków, cukru lub jakichkolwiek innych substancyj, chociażby tylko w celu nieznacznego osłabienia działania środka skażającego ma znamiona występku z art. 70 § 1 pkt 2 p.k.s.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

18

OKÓLNIK

z dnia 17 stycznia 1950 r.

w sprawie sporządzania zbiorowych doniesień karnych przeciw nieznanym sprawcom. Nr D. II. 605/6/49.

W toku akcji przeprowadzanej przez organa Ochrony Skarbowej na odcinku ścigania nielegalnego handlu surowcem tytoniowym, organa te sporządzają liczne doniesienia karne z powodu ujawnienia porzuconych przez nieznanych sprawców paczek z surowcem tytoniowym w liściach lub z tytoniem krajanym. W szczególności wypadki te mają miejsce przy przeprowadzanej kontroli podróżnych w pociągach, autobusach, wzgl. na placach publicznych. Doniesienia karne z powodu wykrycia powyższych przestępstw sporządzane są w tym samym dniu i przez tych samych imaczy co do każdej z porzuconych paczek.

W celu uproszczenia postępowania w tych sprawach Ministerstwo Skarbu upoważnia organa wykonawcze władz skarbowych do sporządzania zbiorowego doniesienia karnego, obejmującego wszystkie paczki ujawnione w toku danej akcji w tym samym dniu, a zawierające tytoń tego samego rodzaju. Do doniesienia tego należy dołączać wykaz z następującymi rubrykami: 1) L. p., 2) rodzaj opakowania każdej z paczek, 3) ilość zajętego tytoniu w każej paczce, 4) uwagi.

Dane uwidocznione w rubryce 3) wykazu powinny być podsumowane, a wykaz powinien być podpisany przez tych samych imaczy, którzy sporządzili doniesienia karne.

Przy tym wyjaśnia się, że na każdy rodzaj przedmiotu przestępstwa, tj. na surowiec tytoniowy w liściach i na tytoń krajany należy sporządzać oddzielne doniesienia i wykazy, w wypadku zaś równoczesnego ujawnienia w paczkach z tytoniem innych przedmiotów należy sporządzać z powodu zajęcia tego rodzaju paczek oddzielne doniesienia karne na każdą paczkę ze względu na możliwość interwencji.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

19

OKÓLNIK

z dnia 25 stycznia 1950 r.

w sprawie odprowadzania wpływów z zarządu nieruchomościami państwowymi. Nr D. II. 1955/2/50.

Nawiązując do okólnika z 13 lipca 1948 r. w sprawie administratorów i dozorców domowych oraz opłat czynszowych i należności dodatkowych w nieruchomościach administrowanych przez Ministerstwo Skarbu oraz przez podległe mu urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 75, poz. 313) oraz w związku z Uchwałą Rady Ministrów z dnia 26. III. 1949 r. o zasadach i trybie zaspakajania potrzeb mieszkaniowych pracowników urzędów i instytucji państwowych (Monitor Polski Nr A-20 poz. 292) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania poniższą instrukcję Ministerstwa Administracji Publicznej w iprawie wpływów czynszowych.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

Załącznik do okólnika z dnia 25. I. 1950 r.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ — Warszawa, dnia 10 stycznia 1950 r.

Departament Ogólny
Nr CN. 459/1/50.

Wpływy czyszowe.

Wpływy czynszowe w budynkach stanowiących własność Skarbu Państwa i pozostających pod zarządem państwowym, a użytkowanych na mieszkania dla pracowników urzędów i instytucji państwowych wymienionych w grupie A. budżetu państwowego: na terenie m. st. Warszawy, powinny być odprowadzane na dochód Ministerstwa Administracji Publicznej Cz. 9 dz. 1 § 27 (wpływy z zarządu nieruchomości państwowych), zaś na pozostałym obszarze kraju — na dochód Ministerstwa Administracji Publicznej Cz. 9 dz. 4 § 27 (wpływy z zarządu nieruchomości państwowych).

Dyrektor Departamentu (—) Urbanowicz

20

OKÓLNIK

z dnia 27 stycznia 1950 r.

w sprawie przesyłania izbom skarbowym materiałów informacyjnych o robotach, dostawach, przewozach i dzierżawach. Nr D. II. 413/257/49.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez instytucje i przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu uzupełniający okólnik Prezydium Rady Ministtrów z dnia 2. V. 1949 r. Nr 0-11-a 3/29.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

Załącznik do okólnika z dn. 27. I. 1950 r.

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW — Warszawa, dnia 2 maja 1949 r.

Nr 0-II-a 3/29.

W sprawie sporządzania i nadsyłania materiałów informacyjnych o robotach, dostawach, przewozach i dzierżawach.

Uzupełniając okólnik Nr 30 wydany przez Prezesa Rady Ministrów pismem z dnia 20 sierpnia 1946 r. Nr 0-II-b-5-1 oraz okólnik Nr 18 wydany przez Prezydium Rady Ministrów pismem z dnia 12 kwietnia 1947 r. Nr 0-II-b-5-1 w sprawie ustanowionego artykułem 115 dekretu z dnia 16. V. 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) obowiązku przesyłania właściwym izbom skarbowym przez władze i urzędy państwowe oraz samorządowe, przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym i samorządowym oraz instytucje publiczne i zrzeszenia, które korzystają z gwarancji, kredytów lub subwencji państwowych — odpisów lub wyciągów z zawartych umów o roboty, dostawy i przewozy, jak również umów o dzierżawy, najpóźniej w ciągu tygodnia po zawarciu umów — podaję, że zgodnie ze stanowiskiem zajętym przez Ministra Skarbu obowiązek ten odnosi się tylko do tych przypadków, gdy wartość poszczególnej transakcji przewyższa kwotę 50.000.— złotych, albo też kiedy wypłacono sumę ponad 50.000.— złotych w ciągu roku podatkowego jednemu kontrahentowi, tytułem wynagrodzenia za świadczenia usług, chociażby nawet pisemne umowy nie były zawierane.

V. Dyrektor Biura Mgr. (—) Janusz Wieczorek

21

OKÓLNIK

z dnia 7 lutego 1950 r.

w sprawie kwalifikacji w zakresie pod. doch. podwyżki płac dokonywanej przez pracodawców nieuspołecznionego odcinka gospodarki narodowej. Nr D. XI. 737/3/50.

Z mocy przepisu art. 14 pkt 8 dekretu z 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414) nie stanowią kosztów uzyskania przychodów nadwyżki kwot pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzeń wypłacanych ponad normy układu zbiorowego.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na powyższy przepis, przy czym biorąc pod uwagę, że w związku z obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r. 5%-ową podwyżką płac pracowników uspołecznionego odcinka gospodarki narodowej, mogą zachodzić przypadki nieprzewidzianej obowiązującymi układami zbiorowymi podwyżki płac przez pracodawców odcinka nieuspołecznionego, równocześnie wyjaśnia, że wszelkie kwoty wynikłe z tego rodzaju nieprzewidzianych układem zbiorowym podwyżek należy uważać przy ustalaniu podstaw opodatkowania podatkiem dochodowym pracodawców za nadwyżki, o których mowa w cyt. przepisie.

Minister Skarbu K. Dąbrowski

22

OKÓLNIK

z dnia 7 lutego 1950 r.

w sprawie nadsyłania danych o osobach trudniących się nielegalnym ubojem lub handlujących mięsem. Nr D. XI. 1860/1/50.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom pismo okólne Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z 15 grudnia 1949 r. Nr W. H. II. 11/5 w sprawie zwalczania nielegalnego uboju zwierząt i obrotu mięsem.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

Załącznik do okólnika z dnia 7 lutego 1950 r.

MINISTERSTWO ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
DEPARTAMENT WETERYNARII

Warszawa, dnia 15 grudnia 1949 r.

Nr W. H. II-11/5/49

Zwalczanie nielegalnego uboju zwierząt i obrotu mięsem.

PISMO OKÓLNE

W ślad za zarządzeniem Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej oraz Handlu Wewnętrznego z 8. IV. 1949 r. Nr W. H. II-11/2 w sprawie zwalczania nielegalnego uboju zwierząt i obrotu mięsem (Dz. Urz. Min. Adm. Publ. Nr 18, poz. 96) Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej zarządza, co następuje:

Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, powołane do zwalczania nielegalnego uboju, są obowiązane do sporządzania miesięcznych imiennych wykazów osób, **trudniących się nielegalnym ubojem lub handlujących mięsem**, pochodzącym z takiego uboju, z uwzględnieniem danych, podanych w p. 3 Rozdziału IV Instrukcji, stanowiącej załącznik do w/w zarządzenia i do przesyłania ich właściwemu Urzędowi Skarbowemu (w miastach — właściwej Izbie Skarbowej) do wiadomości.

Wykazy te winny być przesyłane Urzędowi Skarbowemu (Izbie Skarbowej) w terminie do dnia 10 każdego następnego miesiąca.

Dyrektor Departamentu Dr St. Krauss

23

OKÓLNIK

z dnia 7 lutego 1950 r.

o przedłużeniu mocy obowiązującej okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 30 marca 1949 r. w sprawie ograniczenia poboru zaliczek na podatek obrotowy należny od podatników branży mięsnej oraz ograniczenia poboru przedpłat na zaliczki miesięczne podatku obrotowego i dochodowego tychże podatników. Nr D. XI. 2011/1/50.

Ministerstwo Skarbu przedłuża na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca 1950 r. ważność okólnika Ministerstwa Skarbu z 30 marca 1949 r. w sprawie ograniczenia poboru zaliczek na podatek obrotowy należny od podatników branży mięsnej oraz ograniczenia poboru przedpłat na zaliczki miesięczne podatku obrotowego i dochodowego tychże podatników (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 58 i Nr 35, poz. 237).

Minister Skarbu K. Dąbrowski

KOMUNIKAT

w sprawie zmian niektórych przepisów „Tymczasowej Instrukcji Organizacyjnej dla Urzędów Skarbowych".

Podaje się do wiadomości, że w Tymczasowej Instrukcji Organizacyjnej dla urzędów skarbowych wprowadzone zostały zmiany obowiązujące od dnia 1 stycznia 1950 r.

Teksty zmian zostaną dodatkowo rozesłane izbom i urzędom skarbowym.

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych Seria D. za Nr 233974—234000, zagubione przez poborcę skarbowego w 1 Urzędzie Skarbowym w Chorzowie.

2) blankiety pokwitowań na podatek obrotowy w formie ryczałtu za Nr 55352—55400, zagubione w Urzędzie Skarbowym w Wolsztynie.

KOMUNIKAT

w sprawie skorowidza do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu na rok 1949.

Podaje się do wiadomości, że skorowidz do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za rok 1949 jest w opracowaniu. O wydrukowaniu skorowidza ogłoszony zostanie komunikat w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubione legitymacje urzędowe:

Nr 73, wydaną przez Izbę Skarbową w Krakowie dla ob. Dukalskiego Tadeusza.

Nr 505, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Grapow Marii.

Nr 1160, wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Szczepanika Eugeniusza.

Nr 19109, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Krawczyka Edwarda.

Nr 1681, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Zahaczewskiego Zdzisława.

Nr 1071, wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Trejtowicz Ireny.

Nr 53, wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Białymstoku dla ob. Szendera Stanisława.

Nr 1350, wydaną przez Ministerstwo Skarbu dla ob. Sosnowskiej Henryki.

Nr 1085, wydaną przez Izbę Skarbową w Poznaniu dla ob. Blinstruba Lucjana.

Nr 10609, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Januchowskiego Marcelego.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Skarbu w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428.

Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 400 (ryczałt).

Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

ODBIORCA:

Cena zł 30

Druk PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 9911. B-100530. 9000. 9. II. — 13. II. 50.